

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2017. évi május hó 19. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az emberölés büntette miatt **vádolt** ellen indult büntetőügyben a **Zalaegerszegi** Törvényszék 3.B.34/2015/32. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát - a mellékbüntetés érintetlenül hagyása mellett - 18 (tizennyolc) évre enyhíti;
- az elsőfokú bíróság által tanú 2 sértetti képviselő részére kiadni rendelt bűnjelek megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 208.937 (kettőszáznyolcezer-kilencszázharminché) forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész további minősítő körülmény - a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 160.§ (2) bekezdés a) pontja szerinti előre kitervelt elkövetés - megállapítása, valamint a büntetés súlyosbítása, életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést. A vádlott enyhítésért, míg a védője elsődlegesen a beszámítási képességet érintő megalapozatlanság miatt, annak kiküszöbölését szolgáló bizonyítás elrendelése végett, illetve enyhébb jogkövetkezmények alkalmazása érdekében fellebbezett.

Jogorvoslati kérelmének indokolásában a védő - a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 112.§ (2) bekezdése alapján - az általa szakvélemény készítésére felkért dr. **szakértő6**, dr. **szakértő7** és **szakértő8** szakértőként történő bevonását kezdeményezte, illetve ennek hiányában azt, hogy a másodfokú bíróság a vádlott beszámítási képességének tárgyában más szakértőt rendeljen ki.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában, valamint a tárgyaláson jelenlévő képviselője útján az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Ennek megfelelően - a tényállás kiegészítése és helyesbítése

mellett - további minősítő körülmény megállapításával a cselekmény eltérő értékelését, illetve életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását kérte.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot - a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében - az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be.351.§ (2) bekezdés a) és c) pontjaiban írt okokból megalapozatlannak találta: az nincs felderítve, illetve - a tettlegesség sorrendjét érintően - iratellenes megállapítást is tartalmaz. A felderítetlenség az iratok felterjesztése után csatolt magánszakértői véleményre volt visszavezethető, arra a tényre, hogy abban a vádlott beszámítási képességére vonatkozóan a korábbiakban beszerzett bizonyítékoktól eltérő tartalmú adatok is helyet kaptak. Ezért a másodfokú bíróság a Be.353.§ (1) bekezdése alapján bizonyítást rendelt el, és - a Be.111.§ (1) bekezdésében írtak szerint - a vádlott ideg- és elmeállapotának vizsgálatára a Nemzeti Szakértői és Kutató Központ Kaposvári Intézetét kérte fel.

A fellebbezési tárgyaláson a másodfokú bíróság a védő által csatolt szakértői véleményt - figyelemmel a Be.112.§ (3) bekezdésében foglaltakra - az okiratra vonatkozó szabályok szerint használta fel, míg dr. **szakértő9** és dr. **szakértő10** igazságügyi pszichiáter, valamint **szakértő11** igazságügyi pszichológus szakértők véleményét felolvasással tette a bizonyítás anyagává. Így került abba az eljárásjogi helyzetbe, hogy - a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján - az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma és a felvett bizonyítás útján kiegészítette, illetve helyesbítette, az alábbiak szerint:

- Mellőzte a tényállás 3. oldal 2. bekezdését, melynek helyébe a következő megállapítás került:

vádlott személyiségzavarban szenved, mely állapotjelleggel a terhére rótt cselekmény elkövetésekor is fennállott. Ugyanakkor ez nem jelent olyan kóros elmeállapotot, mely képtelenné tette vagy korlátozta volna a cselekménye következményeinek a felismerésében, illetve abban, hogy e felismerésnek megfelelően cselekedjék.

A cselekménykori magatartása regresszív reakcióként értékelhető. A regresszív reakció során megtartott realitásérzékelésű, tudatos emberi viselkedésből érzelmileg súlyosan megragadó inger hatására az értelmi megfontolás és mentális fékrendszer kikapcsolt, így meghatározóvá vált az érzelmi-indulati vezérlés. Ez azonban csak tudatszűkült állapotot jelentett, mely ugyan megnehezítette a gondolkodást és a mérlegelést, de nem járt tudatborulással, azaz nem eredményezett mélyreható tudatzavart és nem okozott beszámítási képességet befolyásoló kóros elmeállapotot.

A vádlott elmeállapotában a cselekmény elkövetésének időpontja, 2015. április 11. napja óta a beszámítási képességet hátrányosan érintő változás nem következett be (*dr. **szakértő10** és dr. **szakértő9** igazságügyi pszichiáter és **szakértő11** igazságügyi pszichológus szakvéleménye a másodfokú bíróság iratai között 16. sorszám alatt*).

- **vádlott** és a **sértett** 2015. április 11-én helyesen 20 óra 44 perckor találkoztak ...en a ... téren (*rendőri jelentés a térfigyelő kamerák felvételeiről - nyomozati iratok 267. oldal*).
- Az 5. oldal 2. bekezdésében szereplő bántalmazás bizonyosan a sértett fejének ökölrel történő ütlegetésével kezdődött, míg a nyak két kézzel történő megragadása és a fojtogatás, illetve a nyak 25 alkalommal történő megszurásának a sorrendje nem volt megállapítható (*dr. **szakértő***

Az ekként helyesbített, illetve kiegészített tényállás most már mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a feltárt bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

A bizonyítási eljárás lefolytatása a perrendi előírások megtartásával történt meg, olyan részletességgel, hogy a felmerülő ténybeli és jogi kérdésekben megnyugtatóan állást lehetett foglalni. Az elsőfokú bíróság a múltbeli események rekonstruálásához szükséges adatokat a lehetséges mértékig feltárta, az értékelési körébe vont bizonyítékokat egyenként és összességében is megvizsgálta. Logikus érveléssel adott számot a ténymegállapításairól, az indokolási kötelezettségének magas színvonalon eleget tett.

A Be.108.§ (8) bekezdése értelmében a terheltnak az eljárás alapjául szolgáló cselekményre vonatkozóan a szakértő előtt tett és a szakvélemény részét képező nyilatkozata bizonyítási eszközként nem használható fel.

A vádlott - a Be.117.§ (4) bekezdésében írt figyelmeztetést követően - már a nyomozás során jelezte, hogy az ölési cselekmény részleteivel kapcsolatosan egybefüggő vallomást nem kíván tenni. Ezért - védőjének jelenlétében - kérte, hogy az igazságügyi elmeorvosszakértői vizsgálat során általa elmondottakat tekintsék a gyanúsított előadásának. Ezt a nyilatkozatát az elsőfokú bíróság előtt is fenntartotta, illetve annyiban pontosította, hogy a 2015. szeptember 2-ai és szeptember 15-ei személyes vizsgálatok rögzítettekben jelölte meg a figyelembe vehető előadásának a körét.

Védői indítványra ezt az elsőfokú bíróság felolvasta, az elhangzottakra a vádlott észrevételt tett, az abban foglaltakat maradéktalanul fenntartotta, azokat a védekezésének a részeként kezelte. Ilyen előzmények után a szóban forgó előadás felhasználásának és értékelésének nem volt törvényes akadálya.

További sajátossága volt az ügynek, hogy a bűncselekmény elkövetőjének a kilétét és személyazonosságát a nyomozó hatóság kezdettől fogva ismerte, már azt követően, hogy a Zala Megyei Rendőr-főkapitányság Központi Ügyeletére a történésekről az első telefonhívások 22 óra 20 perckor, illetve 22 óra 38 perckor beérkeztek. Ez később sem vált vitássá, miután egyező tartalmú, ellentmondástól mentes bizonyítékok támasztották alá azt, hogy 2015. április 11-én 21 óra 24 perc és 21 óra 49 perc között a sértett életét a vádlott oltotta ki a ...i Parkerdőben. Ezt a vádlott is elismerte, így a részletes áttekintést igénylő kérdések köre a vádlott beszámítási képességével, illetve a cselekmény előre eltervezettségével kapcsolatos adatok elemzésére korlátozódott.

Az első vizsgálatot - szakértő 3 szakpszichológus bevonásával - lefolytató dr. szakértő 4 és dr. szakértő 5 orvosszakértők az Igazságügyi Megfigyelő és Elmegyógyító Intézetben fogvatartott vádlott esetében kóros elmeállapotra utaló tüneteket nem diagnosztizáltak. A cselekmény elkövetését intenzív indulati állapotára vezették vissza, olyan feszes tudatszűkületre, mely a normál dühkitöréseket jellemzi, hangsúlyozottan anélkül, hogy abban kóros elemek megjelentek volna.

A védő által szakvélemény készítésére felkért dr. **szakértő6** és dr. **szakértő7** orvosszakértők ugyanakkor a - **szakértő8** pszichológus segítségével - feltárt dependens személyiségzavarból

kiindulva rövidzárlati cselekményt valószínűsítettek. E magatartást kóros indulati kitörés következményeként kezelték, megállapítva egyben azt is, hogy e heveny pszichotikus reakció súlyos fokban korlátozta a vádlottat a cselekménye következményeinek a felismerésében, illetve e felismerésnek megfelelő cselekvésben.

Ezt követően - a másodfokú bíróság kirendelése alapján - az ügyben dr. **szakértő10** és dr. **szakértő9** igazságügyi pszichiáter szakértő, valamint **szakértő11** igazságügyi pszichológus szakértő járt el, akik a vádlottat személyesen újra megvizsgálták. Ennek során megerősítést nyert a személyiségzavara, illetve az első szakértői véleménnyel összefüggésben az, hogy cselekményének indulattól vezérelt jellege csupán - éplélektani alapokon álló - tudatszűkült állapotot eredményezett. Természettudományos megalapozottságú tények kóros elmeállapotot nem igazoltak, miután a vádlott konvencionális, mindvégig racionálisan megtartott magatartása nem utalt mélyreható tudatzavarra (tudatborulásra). A vádlott kezdeményezte és uralta a találkozót, melynek végén - a sértett életének a kioltása után - a helyszínről elmenekült, gépkocsit vezetett és telefonált. Ennek során jól érzékelhetően felindultan kommunikált, de mégis képes maradt arra, hogy a történetek legfontosabb mozzanatait kiemelje és beszámoljon a körülötte zajló eseményekről. Több hívást is kezdeményezett, illetve előfordult, hogy bizonyos hívásokat nem fogadott. Kifejezésre juttatta a felelősségre vonástól, a szabadságvesztés-büntetéstől való félelmét, mellyel teljes mértékben összhangban állt az is, hogy az autójának elhagyása után az út melletti növényzetben elrejtőzött. Zaklatott állapota ellenére megértette és felfogta a vele történeteket; előbb a barátai kételkedését, majd azt, hogy a kérkező mentőszolgálat a kórházba szállításáról gondoskodik.

Ezért a vádlott által említett - cselekvésre ösztönző - belső hangot kizárólag a regresszív állapotának részüneteként lehetett értelmezni.

A Be.108.§ (2) bekezdés d) pontja értelmében a szakvélemény magában foglalja a szakmai ténymegállapításból levont következtetéseket, ennek keretében a feltett kérdésekre adott válaszokat. A Nemzeti Szakértői és Kutató Központ Kaposvári Intézete által készített szakvéleménynek ez a része maradéktalanul megfelelt azoknak a formai és tartalmi elvárásoknak, melyeket e bizonyítási eszközzel szemben az ítélkezési gyakorlat támaszt. Közérthető módon mutatta be a korábban beszerzett szakvélemények közötti különbségeket, majd világos, tudományosan igazolt érvekkel válaszolta meg a vádlott beszámítási képességét érintő kérdéseket.

Ennek alapján az ügy elmekórtani vonatkozásai megnyugtatóan lezárhatóvá váltak, miután a legcsekélyebb mértékben sem maradt hátra olyan részlet, mely további tisztázást vagy vizsgálatot igényelt volna.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az előre kiterveltséggel összefüggésbe hozható múltbeli történeteket kizárólag a kétséget kizáróan bizonyított, ellentmondástól mentes tényekhez igazítottan rögzítette.

Már a nyomozás során adat merült fel arra, hogy a vádlott **tanú1** barátjának utalást tett cselekményének átgondolt kivitelezésére; azzal a kijelentéssel, hogy „bocs, de én ezt elterveztem”. Nem lehetett azonban figyelmen kívül hagyni, hogy **tanú1** minderről csak a második kihallgatásán számolt be, akkor is - jól érzékelhetően - úgy, mintha nem tulajdonítana különösebb jelentőséget az elhangzottaknak. E kijelentés egy nehezen követhető, csapongó és helyenként zavaros telefonbeszélgetés részét képezte, melynek során - pontosan nem rekonstruálható sorrendben - szó esett a sértett megfojtásáról és megkéseléséről, a vádlott öngyilkossági szándékáról, búcsúzkodásáról, de még arról is, hogy a gépkocsijával balesetet szenvedett. Ugyanakkor a

hívásokat fogadó **tanú1**nak nem maradt lehetősége a visszakérdezésre, miután a vádlott a beszélgetéseket gyakran megszakította, a vonalat bontotta.

Ezeket a bizonytalanságokat a tárgyaláson sem sikerült eloszlatni, arra is visszavezethetően, hogy **tanú1** nem tudta a teljes szövegkörnyezetet felidézni. Ilyen körülmények között pedig nem kifogásolható, hogy a szóban forgó kijelentést az elsőfokú bíróság a valónak elfogadott, múltbeli tények között nem szerepeltette.

Ezért a vádlott beszámítási képességére, illetve személyiségszerkezetére vonatkozó megállapítások mellett mindössze a sértettel való találkozás kezdő időpontját, valamint a tettlegesség lefolyásának a leírását kellett pontosítani. Ez utóbbit azzal, hogy a fejet ért ütések után a további - fojtogatásban és szurkálásban megnyilvánuló - bántalmazások egymáshoz viszonyított sorrendjében már nem lehetett különbséget tenni.

E kiegészítésekkel és helyesbítésekkel vált a tényállás megalapozottá, így az - figyelemmel a Be.352.§ (2) bekezdésére - irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a **vádlott** büntetőjogi felelősségére.

A cselekményének a minősítése is megfelel az anyagi büntető jogszabályoknak.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott kitartóan, különböző elkövetési módok alkalmazásával bántalmazta a sértettet, akinek a fejét ért nagy számú tompa erőbehatás és a nyaki részen ejtett - a bal oldali fejverőér teljes átvágásával járó - szúrt-metszett sebzések folytán a legcsekélyebb esélye sem volt az életben maradásra. A heveny keringési és légzési elégtelenség, továbbá a lágyburki vérzés, az agyduzzanat és az agyi beékelődés kialakulásáig rendkívüli fájdalmakat és megpróbáltatásokat élt át, miközben a vádlott brutalitása is egyre fokozódott. Olyannyira, hogy az ellenállást nem tanúsító sértetten végül ötvenegy - egymástól elkülöníthető - külsérelmi nyom keletkezett.

Mindez - az egyenes szándék mellett - a különös kegyetlenség megállapítására adott okot.

Az előre kiterveltség rövid lényege az ölésre irányuló akarat átgondoltságában és eltökéltségében foglalható össze. A sértett életének a kioltására irányuló tevékenységet ilyenkor céltudatosság jellemzi, olyan erős szándék, mely a korábban esetleg fennálló latolgatások és vívódások háttérbe szorítása után véglegesen megszilárdult elhatározásban ölt alakot.

Ennek vizsgálata során az elsőfokú bíróság az e körülménnyel kapcsolatba hozható ténybeli adatokat számba vette, azokat körültekintően elemezte.

A találkozót a vádlott kezdeményezte, miután - a környezete által is észrevehetően - a sértettel való kapcsolatának a megszakadásába nem tudott belenyugodni. Ez okból találkoztak ... belvárosában, a ... téren, ahonnan közösen távoztak az esti órákban már nyilvánvalóan elhagyatott Parkerdő felé, anélkül azonban, hogy a sértett az ellenérzésének vagy vonakodásának bármilyen jelét adta volna. Ismertté vált az, hogy a vádlott korábban, egy alkalommal ún. kiterjesztett öngyilkosságról beszélt, olyan összefüggést említve, mintha a saját életének a kioltását megelőzően a sértett ellen akarna

fordulni. Lényeges mozzanat volt az is, hogy a bűncselekmény elkövetése előtt kést vett magához, illetve az autójának kesztyűtartójába 99.000 forintot helyezett el.

Ez utóbbiak ugyan utalhattak tervszerű elgondolásra, de azt sem lehetett kizárni, hogy a szóban forgó körülmények kizárólag a vádlott többször hangoztatott öngyilkossági szándékával álltak összefüggésben, így azzal a kilátástalansággal, melyet a kapcsolat helyreállításának a sikertelensége jelentett számára.

Ugyanakkor a telefonos alkalmazáson közvetített elektronikus üzenetváltás jellege és hangneme bizakodással tölthette el a vádlottat, annyiban mindenképp, hogy a sértett hajlandóságot mutatott a találkozóra. E beszélgetéseket áttekintve pedig leginkább azok könnyed hangvételét szükséges kiemelni, azt a stílust és kölcsönös közvetlenséget, melynek hátterében rosszhiszeműség vagy leplezett szándék még nyomokban sem volt tetten érhető.

A ... téri találkozástól tanú 3 telefonhívásáig 40 perc telt el, melynek számottevő részét a vádlott és a sértett félreeső helyen, a ...i Parkerdő néptelen sétányán töltött. Ezen időszak alatt bizonyosan nem merült fel köztük olyan nézeteltérés, vita vagy fenyegetőzés, mely a sértettben gyanakvást, félelmet, esetleg riadalmat keltett volna, miután erről a testvérének nem tett említést. Éppen ellenkezőleg, nyugodt, megszokott hangján még türelmet kért, végső soron azt, hogy csak tíz perc múlva induljanak érte.

A jelen ügyben az előre kiterveltséghez annak megállapítására lett volna szükség, hogy a vádlott a ... téri találkozóra eltökélt ölési szándékkal érkezett, melynek végrehajtását - ettől a pillanattól kezdődően - már csak a sértett ellenállása vagy harmadik személy közbeavatkozása háríthatta volna el. Az e tekintetben rendelkezésre álló, rendkívül hiányos, illetve többféle értelmezési lehetőséget biztosító ténybeli adatok azonban ennek megnyugtató, kétséget kizáró bizonyossággal történő rögzítésére nem nyújtottak kellő alapot.

Ezért a vádlott cselekményét - szem előtt tartva a Be.4.§ (2) bekezdésében írtakat - a Btk.160.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő emberölés büntettének kellett minősíteni.

Következésképpen az ezt sérelmező ügyészi fellebbezés nem bizonyult megalapozottnak.

E bűncselekmény tíz évtől húsz évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, melynek a Btk.80.§ (2) bekezdése szerinti középmértéke tizenöt év. Erre is tekintettel a másodfokú bíróság indokoltnak tartotta a büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezők ismételt számbavételét.

Az elkövetést a különös kegyetlenség megállapításához szükséges mértéket messze meghaladó brutalitás jellemezte. A vádlott több olyan élettani folyamatot indított el, melyek egyenként is elháríthatatlanul a sértett halálához vezettek, miután a fej ököllel történő bántalmazása lágyburki bevérzést és agyi beékelődést, a nyak szúrt-metszett sebzése kivérzést és vérbelehelést idéztek elő, míg a nyak szorítása, illetve fojtogatása fulladással járhatott volna.

A bűncselekmény az elkövetés helyén a köznyugalmat súlyosan megzavarta.

Nem lehetett figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy a tizennyolc esztendő, sikeres középiskolai tanulmányokat folytató sértett elvesztése - jóvátehetetlen következményként - a hozzátartozók egész életét végigkísérő fájdalmat idézett elő. Ezen túlmenően a cselekmény végrehajtása során a vádlott visszaélt a sértett bizalmával és nyitottságával is, tevékenységében egy másik minősítő körülmény, az előre kiterveltség egyes mozzanatai is felismerhetőek voltak.

Mindezeket súlyosítóként kellett értékelni.

Ezzel szemben enyhítő körülmény a vádlott fiatal felnőtt kora, valamint az időmúlás, közelebből az, hogy több mint két évig állt a legszigorúbb kényszerintézkedés hatálya alatt. Enyhítő hatású a másodfokú eljárás során tapasztalt őszinte megbánás is. Ugyanakkor arra helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott még megközelítőleg sem tett olyan beismerő vallomást, melyet akár a legcsekélyebb súllyal a javára lehetett volna figyelembe venni.

A Btk.41.§ (1) bekezdése értelmében életfogytig tartó szabadságvesztés azzal szemben szabható ki, aki a bűncselekmény elkövetésekor a huszadik életévét betöltötte. Ez a feltétel - szó szerinti értelmezésben - a vádlott vonatkozásában ugyan fennállott, alkalmazásának a lehetőségét azonban a jelen ügyben a másodfokú bíróság is elvetette.

A vádlott javára több enyhítő körülmény is felmerült, nagyobb nyomatékka a fiatal felnőtt kora és a megbánás. Mindezek hatása súlytalan maradna akkor, ha vele szemben a határozott ideig tartó szabadságvesztés felső határát teljesen kimerítő tartamú büntetés kerülne kiszabásra. Ez okból a másodfokú bíróság - a Btk.80.§ (1) bekezdésében írt szempontok mérlegelése után - a szabadságvesztés tartamát tizennyolc esztendőben állapította meg.

Az enyhítés célzó jogorvoslati kérelem tehát eredményre vezetett.

Kegyeleti okokból - erre irányuló indítvány alapján - a másodfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy a sértetti képviselő részére kiadni rendelt bűnjeleket a Be.155.§ (8) bekezdése értelmében meg kell semmisíteni.

Ennyiben a másodfokú bíróság - a Be.372.§ (1) bekezdése alapján - az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta.

Az egyéb rendelkezések törvényesek voltak, ezért azokat a Be.371.§ (1) bekezdésében írtak szerint helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába - a Btk.92.§ (1) bekezdésében írtak szerint - az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időt be kell számítani.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

Pécs, 2017. május 19.

Dr. Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr. Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Hudvágner András s.k. bíró

A **Zalaegerszegi** Törvényszék 3.B.34/2015/32. számú ítélete a Pécsi Ítélőtábla Bf.II.29/2016/19. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2017. évi május hó 19. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Krémer László s.k.
a tanács elnöke